
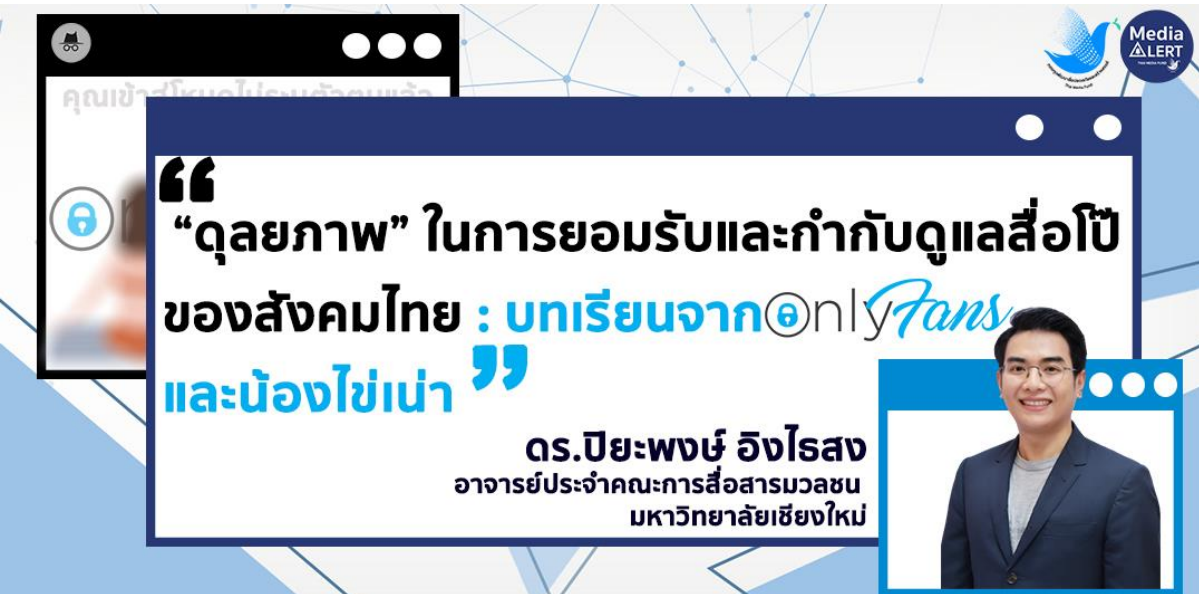
	<p>MEDIA ALERT</p> <p>โครงการศึกษาวิจัยสภาพการณ์สื่อและพฤติกรรมกาเปิดรับสื่อ ผ่านนโยบายและยุทธศาสตร์ กองทุนพัฒนาสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์</p>
	<p>โทรศัพท์: 022730116-8</p> <p>โทรสาร: 022730116-19</p> <p>E-mail: mediaalert@thaimediafund.or.th</p>
<p>เรื่อง</p>	<p>บทสัมภาษณ์ “ดูยภาพ” ในการยอมรับและกำกับดูแลสื่อโป๊ของสังคมไทย : บทเรียนจาก Onlyfans และน้องไข่ม้วน "</p>

“ดูยภาพ” ในการยอมรับและกำกับดูแลสื่อโป๊
ของสังคมไทย : บทเรียนจาก OnlyFans
และน้องไข่ม้วน

ดร.ปิยะพงษ์ อังโรสง
อาจารย์ประจำคณะการสื่อสารมวลชน
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

🎤 ทำไมสื่อโป๊จึงเป็นพื้นที่สีดำ 🎤

👤 โดยทั่วไป เรามักมองสื่อลามกจากมิติเดียว โดยเฉพาะด้านที่เป็นสีดำ สื่อโป๊เป็นเรื่องที่คนไม่อยากเข้าไปใกล้เพราะในสังคมไทยถูกขีดเส้นไว้ค่อนข้างชัดเจนว่าเป็นสังคมศาสนาพุทธ ฉะนั้น เราจึงเอาเรื่องหลักคำสอนด้านศาสนา และเงื่อนไขด้านศีลธรรมเข้ามาตัดสิน ง่ายที่สุดคือศีลห้าเกี่ยวกับเรื่องเพศ และในเมื่อเรามีศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติแล้ว กรอบคำสอนนี้เลยถูกนำไปใช้ตีความต่อว่าอะไรที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ ต้องเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เป็นสิ่งไม่ดี เป็นสิ่งที่สกปรก ไม่ควรจะพูดถึง

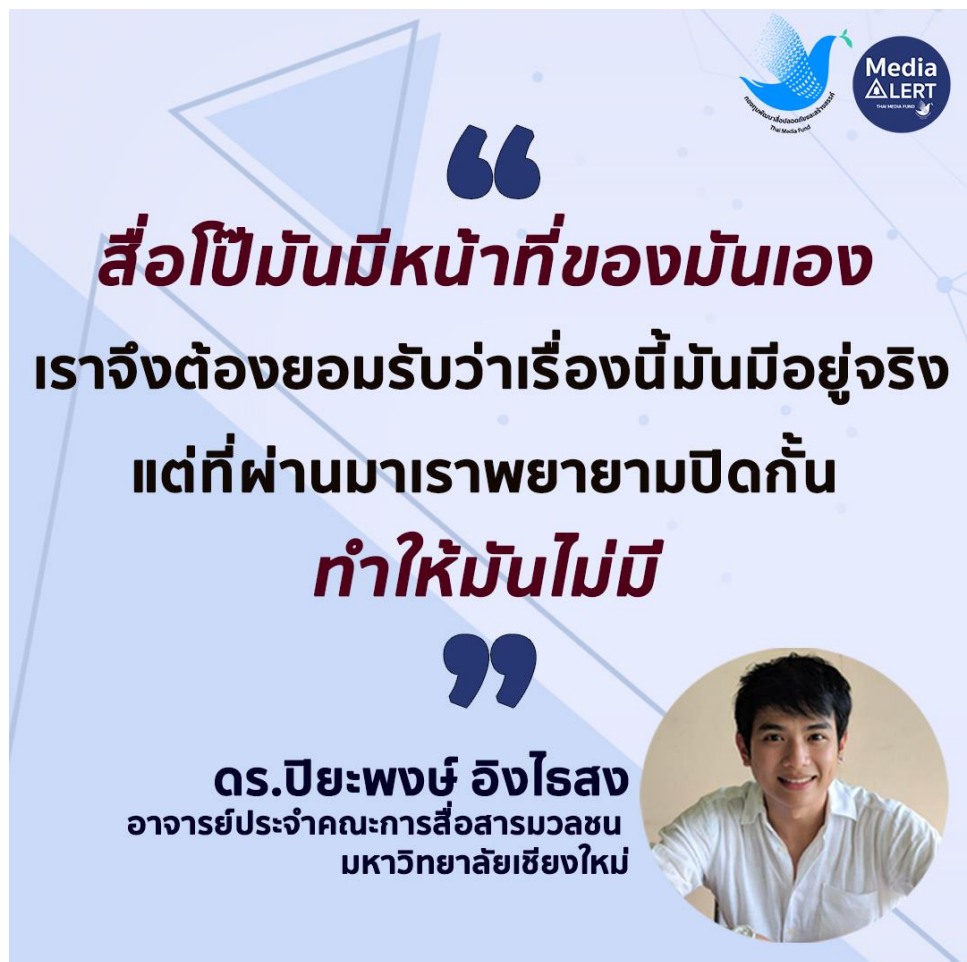
👤 นอกจากนี้ สื่อโป๊ ยังถูกมองให้เป็นสีดำชัดเจนมากขึ้น จากการรับเอาแนวคิดเรื่องผิวเดียวเมียวเดียวจากตะวันตกเข้ามาในสังคมไทย และจากข้อกำหนดเกี่ยวกับเรื่องเพศ ตั้งแต่สมัยในยุค จอมพล ป. พิบูลสงคราม เพื่อปรับเปลี่ยนสังคม และชาติไทยให้มีความศิวิไลซ์ล้าไปตามสังคมตะวันตกมากขึ้น

👤 สมัยก่อนเราจะเห็นว่าทั้งผู้หญิงและผู้ชายแต่งกายน้อยชิ้นอยู่แล้ว เพราะสภาพอากาศร้อนของ

เมืองไทย แต่พอต้องปรับตัวให้เป็นประเทศที่เจริญแล้วมันก็ต้องแต่งตัวเลียนแบบชาวตะวันตก แนวคิดเรื่องเพศและการมีผิวเดียวเมียวเดียวก็ถูกนำไปใช้แบบเข้มงวดมากยิ่งขึ้น และมีการแยกระหว่างพื้นที่สาธารณะ กับพื้นที่ส่วนบุคคลออกจากกันอย่างชัดเจน เรื่องเพศจึงถูกกำหนดจากกรอบความคิดดังกล่าว ดังนั้น เรื่องเพศทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการเปิดเผยร่างกาย การมีเพศสัมพันธ์ มันถูกยกให้ไปอยู่ในพื้นที่ส่วนตัว ใครที่จะทำอะไรโจ่งแจ้งจึงเป็นเรื่องผิด

 ฉะนั้นคำว่าสื่อโป๊ ตั้งแต่ในหลังสมัยยุคคอมพล.ป. พิบูลสงคราม เป็นต้นมา มันเลยกลายเป็นเรื่องต้องห้าม ตกทอดมาถึงกฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ซึ่งกำหนดชัดเจนเลยว่า ห้ามจำหน่าย จ่ายแจก ห้ามเผยแพร่ พูดง่าย ๆ ว่า ห้ามเป็น Creators แล้วก็ห้ามเผยแพร่ด้วย แต่อันนี้คือฝั่งของ Sender แต่ฝั่งของ Receiver ผมเข้าใจว่าพวกเราเคยผ่านจุดที่เคยดูสื่อโป๊กันมาแล้ว

 แต่ถ้าถามว่าผิดไหม เราไม่ผิด เพราะเราดูในส่วนตัวของเรา การจะผิดกฎหมายก็ต่อเมื่อเราส่งต่อเผยแพร่ และผิดในเรื่องของ พรบ.คอมพิวเตอร์ด้วย มันเลยกลายเป็นประเด็นของน้องไข่เน่าที่ทำผิดกฎหมาย เพราะเข้าข่ายการนำเข้าข้อมูลผ่านระบบเพื่อส่งต่อเผยแพร่ ในภาพรวมจะเห็นฐานความคิดว่าเหตุใดรัฐไทยจึงมองว่าสื่อโป๊เป็นเรื่องผิด เป็นสื่อต้องห้าม ไม่ควรไปแตะ และเค้าใช้คำว่าสื่อพวกนี้ทำให้นำไปสู่การผิดศีลธรรมต่าง ๆ โดยมีแต่ข้อเสียทั้งนั้นเลย

“
สื่อโป๊มันมีหน้าที่ของมันเอง
เราจึงต้องยอมรับว่าเรื่องนี้มันมีอยู่จริง
แต่ที่ผ่านมาราพยายามปิดกั้น
ทำให้มันไม่มี
”

ดร.ปิยะพงษ์ อังโรสง
อาจารย์ประจำคณะการสื่อสารมวลชน
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

🎤 มองสื่อโป๊จากทฤษฎี Use and Gratifications 🎤

👤 ผลการศึกษาของผมเกี่ยวกับหนังโป๊ญี่ปุ่นระหว่างศึกษาช่วงปริญญาเอก และบทความที่ตีพิมพ์ใน คณะวารสารฯ ธรรมศาสตร์ เป็นการนำเสนอมุมมองของสื่อโป๊ว่าไม่มีแค่มิตีด้านของกามอารมณ์ หรือมิตี ความผิดทางด้านศีลธรรมอย่างเดียว หากเรามองสื่อโป๊จากทฤษฎี Use and Gratification เราจะเห็นว่าสื่อโป๊ มีคุณประโยชน์เกี่ยวกับเรื่องเพศชัดเจนมากเลย ประการแรก นั่นเพราะความต้องการทางเพศเป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ การที่สื่อโป๊เข้ามาส่วนตั้มองว่าสื่อโป๊เป็นสื่อที่ช่วยบำบัดแรงขับทางเพศให้มัน น้อยลงด้วยซ้ำ

👤 จุดตั้งต้นของการใช้สื่อโป๊โดยเอาสามัญสำนึกของเราคิดง่าย ๆ เลยว่า ถ้าเราจะใช้สื่อโป๊ก็ต้องมี อารมณ์ทางเพศก่อน เราเริ่มเข้าหาโดยจะขจัดแรงขับตรงนี้อะไร เราก็เปิดดูว่าสื่อโป๊มีอะไรเพื่อประกอบกับการ ทำกิจกรรมโดยเราสามารถเอาแรงขับนี้ออกไปได้ พอพูดถึงเรื่องนี้ก็กลายเป็นว่าสื่อโป๊ช่วยลดความต้องการ ทางเพศออกไปได้ อันนี้เป็นหนึ่งประโยชน์ของมัน

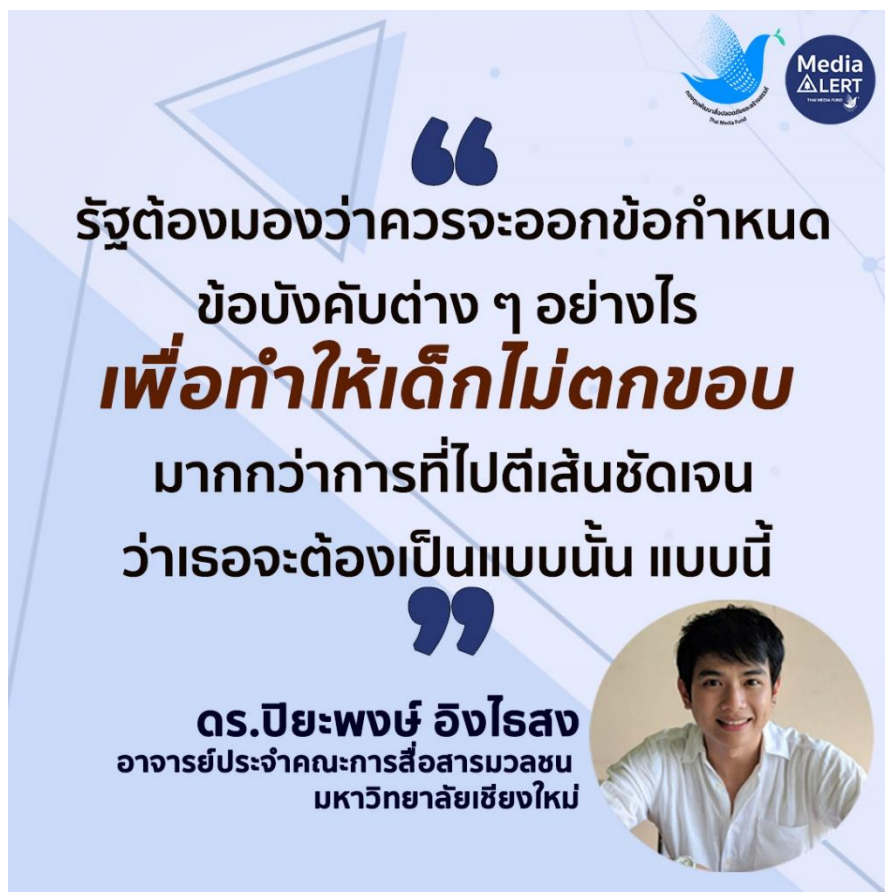
👤 ประการที่สอง สื่อโป๊ช่วยทำให้เราหลีกเลี่ยงจากโลกความเป็นจริงได้ เพราะว่าสังคมญี่ปุ่นเป็นสังคมที่ เข้มงวดมีกฎระเบียบตึงเครียด พอเครียดแล้วเขาพยายามคิดว่าทำอะไรให้คนญี่ปุ่นหลุดออกจากสภาวะนั้น มีสื่ออยู่หลายประเภทที่ประเทศญี่ปุ่นสามารถดึงคนออกจากโลกของความเป็นจริงและสามารถลดหรือผ่อน คลายความเครียดลงได้ อย่างแรกคือการ์ตูน อย่างที่สองคือเกม อย่างที่สามคือสื่อโป๊

👤 พูดง่าย ๆ ว่าหนัง AV สามารถสร้างสรรค์แฟนตาซีเรื่องเพศได้หลายประเภท เช่น ชายหญิง หญิง หญิง ชายชาย มันพยายามที่จะนำเสนอสิ่งที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้จริงในชีวิตประจำวัน จากการศึกษาคนญี่ปุ่น ให้คำตอบในเรื่องของหนังโป๊ว่า ในชีวิตจริงคู่ชีวิตที่อยู่ด้วยกันนานๆ แล้วจืดชืด จะมีวิธีการรักษาความสัมพันธ์ เอาไว้ โดยที่เค้าไม่ต้องมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น หรือนอกใจ คือการดูหนังโป๊

👤 ประการที่สาม หนังโป๊ช่วยลดอาชญากรรมทางเพศลงได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่แตกต่างจากสื่อไทย ประกอบสร้างขึ้น ตัวอย่างเช่น การรายงานข่าวว่าผู้ชายคนหนึ่งดูหนังโป๊และเกิดอารมณ์ทางเพศจนต้องไป ช่มชืนคนอื่น เรื่องนี้ ถ้าเราศึกษาลงไปลึก ๆ โดยอ้างอิงจากผลการศึกษาตะวันตก จะพบว่าบุคคลที่ถูกกระตุ้น โดยสื่อโป๊แล้วไปก่ออาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่จิตใจเขาจะแตกต่างจากคนทั่วไปอยู่แล้ว ไม่ใช่จะเป็น เรื่องที่เกิดขึ้นโดยปกติ แต่สื่อไทยพยายามนำเสนอเรื่องนี้ให้เป็นความผิดของหนังโป๊ แต่เราลืมไปว่าหนังโป๊เอง มันก็ทำให้เรากำจัดความต้องการทางเพศออกไปได้ เมื่อนั้นอาชญากรรมทางเพศก็จะลดลง ในขณะที่เดียวกันเราก็สามารถที่จะใช้สื่อโป๊เพื่อลดความเครียดและหลีกเลี่ยงจากความเป็นจริงได้เช่นกัน

 ประการที่สี่คือ หนังสือสามารถเป็นเครื่องมือการเรียนรู้เรื่องเพศให้กับวัยรุ่นได้ อย่างที่เราทราบกันว่าช่วงตั้งแต่มัธยมถึงมหาวิทยาลัยเป็นช่วงวัยที่ฮอร์โมนร่างกายเปลี่ยนแปลง ทำให้วัยรุ่นเริ่มเกิดความสงสัยเกี่ยวกับร่างกาย มีแรงขับทางเพศเกิดขึ้น แม้ว่าไทยจะมีหลักสูตรและการเรียนการสอนเกี่ยวกับสุขศึกษาและเรื่องเพศในโรงเรียน แต่เมื่อเราไปสัมผัสกับเยาวชนจริง ๆ จะพบว่าทั้งหลักสูตรและผู้สอนพูดถึงเรื่องนี้ได้เพียงผิวเผิน เด็กเลยรู้สึกว่ามันก็ยังไม่สามารถตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของเขาได้ เขาจึงไปเรียนรู้จากสื่อโซเชียลที่รัฐพยายามไปปิดเว็บไปต่าง ๆ เพื่อไม่ให้เยาวชนเข้าถึงสิ่งเหล่านี้ได้ ผมมองว่าเด็กก็จะมีช่องทางเพื่อจะไปถึงจุดที่เขาู้เห็นได้อยู่ดี

 การห้ามมันยิ่งกลายเป็นว่าเรากำลังไปกดธรรมชาติมนุษย์ และในโลกอินเทอร์เน็ตไม่ได้มีแค่น้องไข่น้องคนเดียว มันมีอะไรมากกว่านั้นเยอะ วันหนึ่งประเทศไทยอาจจะประสบความสำเร็จในการกวาดล้าง Sex Creators ให้หายไปหมดได้ แต่เราอย่าลืมนะว่าด้วยระบบข้อมูลข่าวสารและปัจจุบันมันสลายพรมแดนของคำว่าพื้นที่และเวลาไปแล้ว ถ้ามองว่าเราจะพิทักษ์เยาวชน อนาคตของชาติ ผมมองว่าเราควรทำให้มันถูกต้อง มีตัวตน มีการดึงผู้ที่มีความรู้เรื่องเพศกับวัยรุ่น และ Pornography เข้ามาช่วย เพื่อให้สามารถมีการจัดเรตติ้งได้ มีการจำกัดการเข้าถึงได้เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น ซึ่งตอนนี้มันไม่มี เพราะเราคิดว่าสื่อโซเชียลในเมืองไทยมันไม่มี แต่เรากำลังโกหกตัวเองอยู่

“
รัฐต้องมองว่าควรจะทำข้อกำหนด
ข้อบังคับต่าง ๆ อย่างไร
เพื่อทำให้เด็กไม่ตกขอบ
มากกว่าการที่ไปตีเส้นชัดเจน
ว่าเธอจะต้องเป็นแบบนี้ แบบนี้
”

ดร.ปิยะพงษ์ อังโรส
อาจารย์ประจำคณะการสื่อสารมวลชน
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

การหา “จุดร่วม” หรือ “ดุลยภาพ” ในการยอมรับและการกำกับดูแลสื่อโป๊ของสังคม

 ส่วนตัวผมมองว่าควรจะต้องมีกฎหมายกำกับรองรับสื่อเหล่านี้ เพื่อให้สังคมเปลี่ยนมุมมองว่าสื่อโป๊มันไม่ได้เป็นมิติที่เรื่องของความสกปรกอย่างเดียว ถ้าทำให้มันถูกต้อง มันก็มีหลาย ๆ อย่างที่สามารถเอามาใช้ให้ถูกต้องเหมาะสม อย่างญี่ปุ่นเขาเปลี่ยนวิธีคิดว่าอุตสาหกรรมหนังโป๊เป็นอุตสาหกรรมสามารถทำเงินให้กับประเทศเขาได้คือ 10% ของ GDP เขาจึงทำให้มันเข้าระบบกฎหมาย เพราะเมื่อมันถูกกฎหมาย มันจะมีข้อบังคับต่างๆ ตามมา เช่น กฎหมายป้องกันการค้ามนุษย์ การพิทักษ์คนที่ทำงานด้าน Sex Workers และการมีกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมทางเพศที่ชัดเจน และครอบคลุมมากยิ่งขึ้น เป็นต้น

 แต่ทุกวันนี้กฎหมายของไทยมันเป็นไปในลักษณะปิดกั้น ทุกคนเลยมีวิธีการเลี่ยงเพื่อเข้าถึงสื่อโป๊ได้แบบไม่มีการคัดกรอง วิธีของมันจึงสะเปะสะปะไปเรื่อย ๆ สิ่งที่คุณมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลควรจะทำจริงๆ เพื่อเด็กและเยาวชนคือการพยายามไม่ให้เขาตกหลุม ร่วมกับสถาบันครอบครัว และสถาบันการศึกษา

 รัฐต้องมองว่าควรจะต้องออกข้อกำหนดข้อบังคับต่าง ๆ อย่างไรเพื่อให้เด็กไม่ตกขอบ มากกว่าการที่ไปตีเส้นชัดเจนว่าเธอจะต้องเป็นแบบนี้ แบบนี้ ยิ่งเรากำหนดขึ้นเท่าไร เด็กก็ยิ่งอยากจะแหกคอก อยากจะไปเจอสิ่งที่เขาอยากเจอมากยิ่งขึ้น การเป็นวัยรุ่นไทยมันจึงน่าสงสารมาก เพราะมันถูกปิดกั้นไปหมดเลย สังเกตได้เลยว่าตอนที่น้องไข่นาโดนจับ คนกลุ่มแรกที่ออกมาร้องแหย่กระเซอตั้งคำถามก็คือกลุ่มเด็ก ว่าทำไมต้องทำแบบนี้ ตอบสิว่าผู้ใหญ่ไม่เคยส่งต่อ ตอบสิว่าไม่เคยดู เพราะว่าคนที่ดูคือคนที่มียารายได้แล้วทุกคน แม้กระทั่งคนที่สัมภาษณ์เขาก็มีตำแหน่งใหญ่โตมีหน้ามีตาในสังคม ทุกคนต้องเคยผ่านจุดนี้มาแล้วทั้งนั้น แต่เขาลืมไปว่าสื่อแบบนี้มันมีหน้าที่ของมันเอง เราจึงต้องยอมรับความเป็นจริงว่าเรื่องนี้มันมีอยู่จริง แต่ที่ผ่านมาเราพยายามปิดกั้น ทำให้มันไม่มี

 หากถามว่าสื่อ ภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง หรือกระทั่งหน่วยงานอย่างกองทุนพัฒนาสื่อฯ จะมีส่วนช่วยให้สังคมปรับทัศนคติเรื่องเพศได้อย่างไร โดยที่ฝ่ายอนุรักษ์นิยมเองก็สามารถยอมรับได้ สิ่งที่ผมมองว่าน่าจะเกิดขึ้นได้ง่ายที่สุดก็คือ การทำสื่อ เช่น ซีรีส์ในลักษณะเดียวกันกับ Sex Education แต่ต้องไม่ได้มีภาพที่โจ่งแจ้งจนเกินไป ไม่ได้โป๊สไปที่เซ็กส์ซีน แต่เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศกับวัยรุ่น ในรูปแบบบันเทิงผ่านคำบอกเล่า เป็นต้น ซึ่งจะเป็นสื่อที่สามารถเข้าถึงเยาวชนได้มาก

 และน่าจะเป็นจุดร่วมตรงกลาง หรือดุลยภาพ ที่สามารถพัฒนาในความเป็นสื่อสร้างสรรค์ และเป็นสื่อที่ให้ความรู้เรื่องเพศได้ในเวลาเดียวกัน นอกเหนือไปจากเรื่องของความสุขภาวะทางเพศแล้ว มันยังสามารถพูดถึงเกี่ยวกับเรื่องความหลากหลายเกี่ยวกับอัตลักษณ์ทางเพศและรูปแบบความสัมพันธ์ ว่าในปัจจุบันไม่ได้มี

แค่คำว่าผู้ชายกับผู้หญิงอย่างเดียว มัน มีทั้งแบบผู้ชายผู้ชาย ผู้หญิงผู้หญิง หรือแม้แต่การข้ามไปข้ามมาไหลลื่นทางเพศ เป็นต้น

แม้คนที่มีความเข้าใจในรุ่นปัจจุบันพยายามตีกรอบว่าสื่อโป๊มันเป็นเรื่องผิด แต่ในอนาคตเมื่อคนรุ่นผม หรือคนรุ่นใหม่เริ่มเข้ามามีบทบาทมากขึ้น ผมว่าเรื่องเพศในสังคมไทยมันจะขยับไปอีกหนึ่งระดับ ขยับไปในอีกระดับหนึ่งในที่นี้ไม่ได้หมายความว่ามันจะดีขึ้น ชาวสะอาดขึ้น แต่หมายความว่าเราจะสามารถพูดถึงความเป็นจริงกันมากยิ่งขึ้น พูดเรื่องเพศในฐานะเรื่องธรรมดาทั่วไปได้มากขึ้น

 พูดง่าย ๆ ก็คือ ต้องอาศัยเวลา ให้มันมีการเปลี่ยนผ่าน ผมว่าคนรุ่นปัจจุบัน ไม่ว่าจะคนรุ่นคุณ รุ่นผมเอง มันพร้อมแล้ว พ่อแม่สมัยนี้ก็มีการพูดคุยกับลูกเรื่องพวกนี้อย่างเปิดเผยมากขึ้น หน้าที่ของสื่อคือจะพูดยังไง จะทำยังไงให้สามารถเปลี่ยน Mindset ของคนในสังคมให้อยู่ตรงกลางให้ได้มากที่สุด